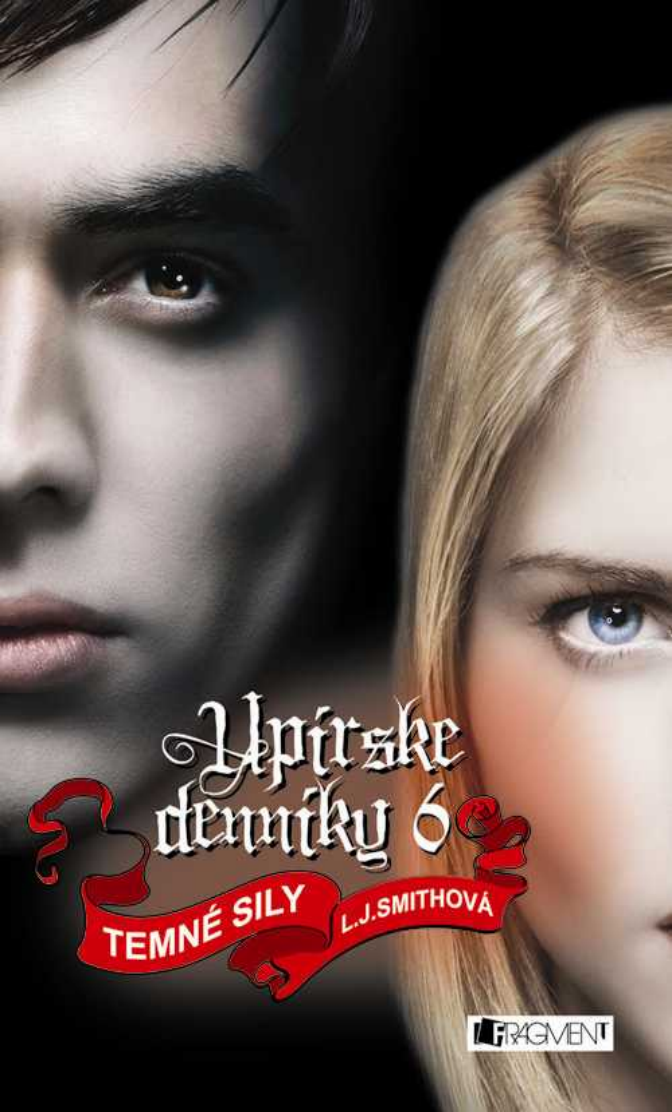

Upírské denníky 6

TEMNÉ SILY

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 6 - Temné síly

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

L. J. Smithová

Upírske denníky 6 - Temné síly – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírské deníky 6

TEMNÉ SILY

L.J. SMITHOVÁ

*Kathryn Jane Smithovej,
mojej nebohej matke, s láskou*

V prvých dňoch po návrate zo záhrobia ju Stefan ukladal do postele skoro, aby sa zohriala. Potom s ním mohla pracovať na počítači a písať denník, do ktorého zapisovala svoje úvahy o tom, čo sa v ten deň udialo, a on k tomu pridával vlastné dojmy.

Teraz ten denník otvorila a zúfalo sa posunula na koniec.

A tam to bolo.

*Najdrahšia Elena,
vedel som, že skôr alebo neskôr sa sem pozrieš. Dúfam,
že to bude skôr.*

Miláčik, som presvedčený, že teraz sa už o seba dokážeš postarať. Napokon, ešte som nestretol silnejšie a nezávislejšie dievča, ako si Ty.

*To znamená, že prišiel čas. Prišiel čas, aby som sa po-
bral preč. Keby som tu zostal, znovu by som z Teba urobil
upírku – a obidvaja vieme, že to sa nesmie stať.*

*Prosím, odpusť mi. Prosím, zabudni na mňa. Nech-
cem odísť, láska, ale musím.*

*Ak budeš potrebovať pomoc, Damon mi dal slovo, že
Ťa ochráni. Nikdy by Ti neublížil, a kým je nablízku, zlo
vo Fell's Church sa na Teba neopováži siahnuť.*

Môj miláčik, môj anjel, vždy Ťa budem milovať...

Stefan

*P. S. Aby som Ti pomohol v skutočnom živote, nechaj
som Ti peniaze na ďalší rok podnájmu u pani Flowerso-
vej. V podlahe pod druhou doskou od steny oproti posteli
je okrem toho ešte dvadsaťtisíc dolárov v stodolárových
bankovkách. Za ne si zariad' budúcnosť s tým, koho si vy-
berieš.*

*Ak budeš niečo potrebovať, Damon Ti pomôže. Ak bu-
deš potrebovať radu, dôveruj jeho úsudku. Láska moja,
vieš, aké je ťažké odísť? Hoci je to pre Tvoje dobro?*

Elena dočítala list.

Potom zostala sedieť.

Po toľkom hľadaní napokon našla odpoveď.

Zmohla sa len na výkrik.

Ak budeš niečo potrebovať, Damon Ti pomôže... Ak

budeš potrebovať radu, dôveruj jeho úsudku... Ani sám Damon by si nenapísal nehanebnejšiu reklamu.

A Stefan je preč. Aj jeho šaty. Aj jeho topánky. Opustil ju.

Nový život...

Tak ju našli Bonnie a Meredith, načisto vystrašené, lebo im nik nedvíhal telefón. Prvý raz, odkedy Stefan na ich žiadosť prišiel zabiť monštrum, sa mu nevedeli dovoliť. No monštrum bolo mŕtve a Elena...

Elena sedela pred Stefanovým šatníkom.

„Zobral si aj topánky,“ povedala ticho, bez emócií. „Všetko zobral. A za izbu zaplatil na rok dopredu. A večera mi kúpil jaguar.“

„Elena...“

„Nechápate?“ zvolala Elena. „Toto je moje prebudenie. Bonnie predpovedala, že bude prudké a náhle a že vás budem obidve potrebovať. A Matt?“

„Jeho meno sa nespomínalo,“ chmúrne povedala Bonnie.

„Aj tak budeme potrebovať jeho pomoc,“ vážne mienila Meredith.

„Už keď sme sa so Stefanom prvý raz dali dohromady – predtým, ako som sa stala upírkou –, vedela som,“ zašepkala Elena, „že raz príde čas, keď si vezme do hlavy, že ma pre moje vlastné dobro opustí.“ Udrela pästou po dlážke tak silno, že si mohla ublížiť. „Vedela som to,

no myslela som si, že pri tom budem a vyhovorím mu to! Je taký statočný, taký obetavý! A teraz... je preč.“

„Tebe je jedno,“ zamrmlala Meredith s očami upretými na Elenu, „či zostaneš človekom, alebo sa staneš upírkou?“

„Máš pravdu, je mi to jedno! Keď môžem byť s ním, na ničom mi nezáleží. Keď som bola ešte napoly duch, vedela som, že ma nemôže zmeniť. Teraz som človek a podlieham zmene rovnako ako všetci ostatní ľudia – no nezáleží na tom.“

„Možno práve to je prebudenie,“ znovu zamrmlala Meredith.

„Alebo to, že jej nepriniesol raňajky,“ povedala ešte stále rozrušená Bonnie. Vyše tridsať minút hľadela do plameňa a pokúšala sa telepaticky skontaktovať so Stefanom. „Buď nechce odpovedať, alebo nemôže,“ povedala a všimla si, že Meredith prudko krúti hlavou, až vtedy, keď už tie slová vyslovila.

„Ako to myslíš, že nemôže?“ zhíkla Elena a nadvihla sa na dlážke.

„Neviem! Elena, to bolí!“

„Je v nebezpečenstve? Rozmýšľaj, Bonnie! Bude pre mňa trpieť?“

Bonnie pozrela na Meredith, ktorá jej každým milimetrom svojho grációzneho tela naznačovala „nie“. Potom pozrela na Elenu, ktorá sa dožadovala pravdy. Zavrela oči. „Nie som si istá,“ povedala.

Pomaly ich otvorila a čakala, že Elena vybuchne. No nič sa nestalo. Elena len sklopila viečka a stisla pery.

„Kedysi dávno som prisahala, že ho dostanem, aj keby nás to malo obidvoch zabiť,“ povedala potichu. „Ak si myslíš, že môže len tak odísť – pre moje dobro alebo z akéhokoľvek iného dôvodu –, mylí sa. Najprv pôjdem za Damonom, keď si to Stefan tak veľmi želá. A potom sa vyberiem za ním. Nieкто mi povie, kde mám začať. Nechal mi dvadsaťtisíc dolárov. Použijem ich na to, aby som ho našla. Keď sa mi pokazí auto, pôjdem peši, a keď už nebudem vládaf chodiť, budem sa plaziť. No nájdem ho.“

„A nepôjdeš sama,“ ubezpečila ju Meredith. „Sme s tebou, Elena.“

„A potom, ak to spravil dobrovoľne, si to s ním vybavím.“

„Ako chceš, Elena,“ povedala Meredith, ešte stále chlácholivo. „Len ho najprv nájdime.“

„Jeden za všetkých a všetci za jedného!“ zvolala Bonnie. „Privedieme ho naspäť a oľutuje to – alebo možno ani nie,“ dodala náhlivo, keď Meredith znovu pokrútila hlavou. „Elena, nie! Neplač,“ dodala sekundu predtým, ako sa Elena rozplakala.

„Takže Damon prisahal, že sa o Elenu postará. A Damon je posledný, kto dnes ráno videl Stefana,“ podotkol Matt, keď ho priviedli a vysvetlili mu, čo sa stalo.

„Áno,“ pokojne prikývla Elena. „Lenže ak si myslíš, že Damon by bol schopný niečo vykonať, aby Stefana odo mňa oddelil, mylíš sa, Matt. Damon nie je taký, ako sa nazdávate. Naozaj sa tej noci pokúšal zachrániť Bonnie. A trpel, keď ste ho znenávideli.“

„Myslím, že je to dôkaz jeho motívu,“ prehodila Meredith.

„Nie. Vypovedá to o jeho charaktere. Je to dôkaz, že Damon je citlivý a môže mať vzťah k ľudským bytosťami,“ kontrovala Elena. „Okrem toho by Stefanovi neublížil, lebo... no, kvôli mne. Vie, že by tým zničil mňa.“

„Tak prečo mi neodpovedá?“ krútila hlavou Bonnie.

„Možno preto, že keď bol s nami naposledy, gánili sme naňho ako na démona,“ vzdychla Meredith, ktorá mala asi najviac zmyslu pre spravodlivosť.

„Tak mu povedz, že ho prosím o odpustenie,“ riekla Elena. „A že sa s ním chcem porozprávať.“

„Cítim sa ako komunikačné zariadenie,“ zamračila sa Bonnie, no do každého zavolania vkladala celé srdce i dušu. Až ju to napokon vyčerpalo.

Elena musela priznať, že je to zbytočné.

„Možno dostane rozum a zavolá on teba,“ vzdychla Bonnie. „Zajtra.“

„Dnes v noci zostaneme s tebou,“ vyhlásila Meredith. „Bonnie, telefonovala som tvojej sestre, že prespíš u mňa. Teraz zavolám ockovi a poviem mu, že prespím u teba. Matt, prepáč, nie si pozvaný.“

„Vďaka,“ odsekol. „Mám ísť domov peši?“

„Nie, choď mojím autom,“ navrhla Elena. „No, prosím ťa, skoro ráno mi ho privez. Nechcem, aby to bolo niekomu podozrivé.“

Tej noci sa dievčatá uložili na spánok ako za stredoškolských čias: v čistých obliečkach od pani Flowersovej (nečudo, že sa vrhla do veľkého prania, asi to tušila, pomyslela si Elena), odtlačili nábytok k stene a na dlážke si rozložili spacáky. Hlavy dali dohromady a telá mierili zo stredu ako lúče alebo spice kolesa.

Toto je prebudenie, pomyslela si Elena.

Toto je ono. Keď viem, že nemôžem byť sama. Som rada, že sú tu Meredith a Bonnie so mnou. Ani neviem vyjadriť, čo to pre mňa znamená.

Automaticky prešla k počítaču, chcela si niečo zaznačiť do denníka. No po prvých slovách ju znovu prepadol plač a bola rada, keď ju Meredith vzala za plecia a donútila vypiť horúce mlieko s vanilkou, škoricou a muškátovým orieškom. Potom jej Bonnie pomohla zahrabať sa do prikrývok a držala ju za ruku, kým nezaspala.

Matt sa vracal domov neskoro, keď už zapadalo slnko. Preteky s tmou, pomyslel si náhle. Snažil sa nedať rozptýliť vôňou drahého interiéru jaguara. V podvedomí však stále uvažoval. Dievčatám nechcel nič povedať, ale na Stefanovom rozlúčkovom liste ho čosi trápilo. Musel si však najskôr overiť, či ho to len nedráždi urazená hrdosť.

Prečo Stefan ani slovom nespomenul nikoho z nich? Eleniných priateľov z minulosti a z prítomnosti? Človek by si myslel, že niečo napíše aj o dievčatách, aj keby na Matta pre bolesť, s ktorou opúšťal Elenu, zabudol.

Alebo ešte niečo? Áno, niečo tam bolo, no nevedel čo. Pred očami sa mu mihotal len nejasný obraz, spomienka na posledný rok školy. A na pani Hildenovú, angličtinárku.

Napriek úvahám šoféroval opatrne. Na dlhej jedno-prúdovej ceste z penziónu do mestečka Fell's Church sa sotva mohol celkom vyhnúť Starému lesu. Mohol však ostražito hľadiť dopredu.

Uvidel spadnutý strom, len čo vyletel zo zákruty, a dupol na brzdy, až auto so škripotom zastalo takmer priečne cez cestu.

Až potom sa zamyslel.

Prvou inštinktívnou reakciou bolo volať na mobil Stefanovi. Ten by strom vládol zdvihnúť. Rýchlo si však uvedomil, že to nepôjde. Tak čo teraz? Zavolá dievčatám?

Nejako sa k tomu nemohol prinútiť. Nešlo len o mužské ego, ale o skutočnosť, ktorú mal pred očami. Aj keby spojili sily, s tým stromom by nepohli. Bol priveľký a priťažký.

Padol zo Starého lesa naprieč cez cestu, akoby chcel odrezáť penzión pani Flowersovej od mestečka.

Matt opatrne stiahol okienko na svojej strane a zadíval sa do Starého lesa, kde má ten vyvrátený strom korene. Alebo, priznal si, ale iba mlčky, tam hľadal náznak pohybu. Nič.

Korene nezazrel, ale strom vyzeral svieži a zdravý, akoby len tak z ničoho nič jedného pekného letného podvečera padol na zem. Nemohol ho zraziť vietor, blesk, neobhrýzli ho bobry. A nie sú tu drevorubači, pomyslel si.

Aspoňže jarok napravo od cesty je plytký a koruna stromu tam nedosiahla. Možno sa dá...

Pohyb.

Niečo sa pohlo, nie v lese, ale na strome rovno pred ním. Niečo sa v horných konároch hmýrilo a nebol to vietor.

Uvidel to, no stále tomu neveril. Aj to bol problém. A druhý problém bol, že šiel v Eleninom aute, nie vo svojom vraku. Takže hoci sa zúfalo pokúšal rýchlo zatvoriť okno s pohľadom prilepeným na tú vec, čo sa oddeľovala od stromu, hmatom nenachádzal správne tlačidlá.

No predovšetkým to bolo príliš rýchle. Také rýchle, že to nemohlo byť skutočné.

Vzápätí s tým už Matt zápasil a odháňal to od okna.

Netušil, čo Elena ukázala Bonnie na pikniku. Lenže ak toto nebol moloch, tak čo to mohlo byť? Matt žil odmalička v okolí lesa a nikdy nezazrel hmyz, ktorý by sa čo i len vzdialene podobal tomuto exempláru.

Lebo hmyz to teda určite bol. Jeho koža pripomínala kôru stromu, to však bola len kamufláž. Keď sa šmaril o napoly zavreté okno auta – odkiaľ ho Matt obidvoma rukami odstrkával –, hmatom cítil chitínový pancier. Potvora bola takmer taká dlhá ako jeho ruka a lietala podľa všetkého tak, že do kruhu švihala chápadlami. Jasné, existencia takého niečoho bola nemožná. A predsa to mal zaseknuté v okne.

Vyzeralo to skôr ako pijavica či mäkkýš než hmyz. Jeho dlhé hadovité chápadlá pripomínali výhonky viniča, ibaže boli hrubšie ako ľudský prst a na koncoch mali veľké prísavky. Z nich trčalo niečo ostré. Zuby. Jeden výhonok sa mu ovinul okolo krku a Matt zacítil ostrú bolesť aj cicanie.

Mal ten šlahúň omotaný okolo šije aj štyrikrát a čudo ho začínalo škrtiť. Jednou rukou ho nadvihol a trhal preč. To však znamenalo, že na boj proti bezhlavému potvorstvu, ktoré síce nemalo oči, no zrejme malo papuľu, mu zostala len jedna voľná ruka. Pysk, tak ako všetko ostatné, bol sy-

metrický: okružly, s kruhom zubov vnútri. No uprostred toho kruhu bolo niečo, čo Matt, ktorému tam hnusoba silou vtáhovala ruku, zaregistroval s obrovskou hrôzou: kliešte. Také veľké, že by bez problémov odštikli prst.

Bože, to nie! Zafal ruku do päste a zúfalo mlátil do vnútra obludy.

Ten príšerný pohľad v ňom vyvolal príval adrenalínu a Mattovi sa podarilo v náhlom vzopätí sily strhnúť z hrdla švihajúci výhonok. Prísavky ho konečne pustili. Lenže ruku mal už po lakeť v príšere. Búšil do hnusného tela, akoby zápasil so žralokom. Áno, pripomínalo to aj žraloka.

Musí si vyslobodiť ruku! Naslepo páčil hmyzie čeluste a odlomil kus panciera. Ten mu padol do lona. Chápadlá stále vírili dookola, trieskali do auta, hľadali cestu dnu. V istej chvíli si tá príšera uvedomí, že stačí pritiahnuť divo sa pohybujúce končatiny k telu a môže sa cez medzeru pretiahnuť k Mattovi.

Niečo ostré podriapalo Mattovi hánky. Kliešte! Ruku mal vnútri už takmer po plece. Hoci bojoval ako blázon, časť mysle sa racionálne pýtala: Kde to má žalúdok? Toto nie je možné!

Musí si tú ruku vytiahnuť, a to hneď! Inak o ňu príde, ako keby si ju vopchal do drviča odpadu a zapol ho.

Už si odopol bezpečnostný pás a teraz sa jediným prudkým šklbnutím hodil doprava, na sedadlo spolu-

jazdca. Cítil, že ako si vyvlieka ruku z hrozného pažeráka, škriabu ho zuby. Videl dlhé krvavé pásy, ktoré mu zostali na pokožke. To ho však netrápilo. Teraz sa musí len vyslobodiť.

V tej chvíli našla jeho druhá ruka tlačidlo zatvárania okna. Plesol po ňom a v rovnakom momente vyšklbol zápästie a dlaň z neskutočnej papule. Okno sa zatvorilo.

Očakával praskot chitínového panciera a výron čiernej krvi, možno takej, čo ako kyselina prežerie podlahu Eleninho nového auta, ako to urobil mimozemšťan vo *Votrelcovi*.

Obluda sa však jednoducho vyparila. Zmizla. Najskôr spriesvitnela, potom sa zmenila na čiastočky svetla, ktoré mu zhasínali pred očami.

Na jednej ruke mu zostali krvavé škrabance, na krku mal opúchajúce rany a na druhej ruke obdraté hánky. Lenže nemal čas kontrolovať svoj zdravotný stav. Musel sa dostať preč, lebo konáre sa znovu hýbali a nechcel vyčkávať a zisťovať, či v nich šuchoce vietor.

Mal jedinú možnosť. Kraj cesty. Jarok.

Naštartoval auto a dupol na plyn. Mieril do jarku s nádejou, že nie je príliš hlboký a že mu ten strom neprebodne pneumatiky.

Klesol do hĺbky, až v hrôze zasekol zuby a zahryzol si do pery. Potom začul praskot lístia a konárov a chvíľu akoby všetko stálo. Dupal na plyn, ako len vládol, a od-

razu sa vyslobodil. Auto sa krútilo v jarku a Matta hodi-
lo dozadu. Podarilo sa mu ovládnuť riadenie a vyšvihol
sa na cestu akurát včas, aby neminul ostrú ľavú zákrutu.
Bol vonku.

Prudko oddychoval. Letel cez zákruty bez spomalenia
a do Starého lesa už ani nepozrel. Napokon sa mu do očí
vrezalo červené svetlo a on ho uvítal ako maják v hmle.

Križovatka. Mallory Road. Musel sa prinútiť zastať,
potom zahol doprava a už sa vzdaloval od lesa. Ešte prej-
de cez niekoľko štvrtí a bude doma. V každom prípade
sa však vyhne veľkým skupinám stromov.

Obchádzka bola dlhá, a keďže priame nebezpečenstvo
pominulo, Matt začínal cítiť bolesť v ruke. Keď zastával
s jaguarom pred svojím domom, krútila sa mu hlava. Za-
parkoval pod lampou, no potom prešiel do tmy. Nechcel,
aby ho v takomto stave niekto videl.

Má zavolať dievčatám? Vystríhať ich, aby zostali dnes
v noci vnútri, lebo les je nebezpečný? To už predsa ve-
dia. Meredith by Elenu do Starého lesa nepustila, určite
nie teraz, keď sa z Eleny zase stal človek. A Bonnie by
chytila hysák, keby niekto čo i len navrhol, že treba ísť po
zotmení von. Napokon, Elena jej tie striehnuce obludy
ukázala.

Moloch. Zvláštne slovo. Zvláštny tvor. Príšerný.

Treba zohnať niekoho, kto odtiahne ten strom. Nieko-
ho, kto má na takéto práce oprávnenie. Lenže v noci nie.

Tou zriedka používanou cestou do rána nik nepôjde a posielat tam v noci ľudí, to by bolo ako ponúknuť ich na podnose molochovi. Ráno zavolá políciu. Policajti to vybaví.

Bola tma a viac hodín, než si myslel. Dobré, asi by som mal zavolať dievčatám, pomyslel si. Len keby sa mi vyčistila hlava. Škrabance ho svrbeli i pálili. Ťažko sa mu rozmýšľalo. Dobré, ešte sa trochu nadýchnem a potom...

Oprel si čelo o volant a potom ho pohltila tma.

Matt sa prebudil a v hlave mal stále hmlu. Sedel za volantom Eleninho auta. Dotackal sa do domu a takmer auto zabudol zamknúť. Pred zadným vchodom nahmatol vo vrecku kľúče. V dome bolo tma, lebo rodičia spali. Dovliekol sa do spálne, ani sa nevyzul a klesol na posteľ.

Keď sa prebral druhý raz, prekvapilo ho, že je už deväť hodín ráno a vo vrecku džínsov mu zvoní mobil.

„Me...redith?“ vytisol zo seba.

„Nedohodli sme sa, že sem skoro ráno prídeš?“

„Hej, ale... najskôr musím vymyslieť ako,“ zachripel Matt. V hlave mu dunelo a ruku mal opuchnutú do takmer štvornásobnej veľkosti. Napriek tomu uvažoval, ako sa dostane do penziónu okolo Starého lesa. Napokon mozog zabral a osvietilo ho.

„Matt? Si tam?“

„Neviem. V noci... včera... Bože, ani si väčšinu z toho nepamätám. No cestou domov... počkaj, poviem ti to, keď prídem. Najskôr musím zavolať políciu.“

„Prečo?“

„No... počkaj... daj mi hodinku, dobre? O hodinku som u vás.“

Keď napokon do penziónu dorazil, bolo skôr jedenásť než desať. No po sprche sa trochu prebral, hoci voda jeho boľavej ruke nepomohla. Dievčatá sa naňho vrhli ako lavína.

„Matt, čo sa ti stalo?“

Všetko, na čo si spomenul, im porozprával. Keď mu Elena so stisnutými perami odstránila provizórny obväz, ktorý si okolo ruky sám omotal, ozvalo sa zhrozené hĺkanie. Dlhé škrabance boli očividne infikované.

„Molochy sú jedovaté.“

„Áno,“ prikývla napäto Elena. „Otrávia telo aj myseľ.“

„A myslíš, že vedia vojsť do človeka?“ spýtala sa Meredith. Čosi si čarbala na stránku v zápisníku, kreslila tvora, ktorého Matt opísal.

„Áno.“

Na chvíľočku sa Elene a Meredith stretli oči a potom obidve dievčatá sklopili zrak. Meredith hlesla: „A ako vieme, že je vnútri... alebo tam nie je?“

„Mala by to vedieť zistiť Bonnie, keď je v tranze,“ pokojne odvetila Elena. „Možno aj ja, no nemienim na to použiť bielu silu. Poďme za pani Flowersovou.“

Povedala to tým tónom, ktorý Meredith dávno poznala a ktorý znamenal, že sa nemá škriepiť. Elena si jednoducho dupla.

A pravda bola taká, že ani Mattovi sa nechcelo argumentovať. Nerád sa ponosoval – odohral futbalové zápasy aj so zlomenou kľúčnou kosťou či natiahnutým svalom alebo vyvrtnutým členkom –, ale toto bolo iné. Mal pocit, že mu exploduje ruka.

Pani Flowersová bola dolu v kuchyni, no na stole v obývačke nechala štyri poháre s ľadovým čajom.

„Hneď som tam!“ zakričala cez lietacie dvierka, ktoré delili kuchyňu od obývačky, kde teraz stáli jej hostia. „Vypite čaj, najmä nech si ho dá ten zranený mladý muž. Aspoň sa uvoľní.“

„Bylinkový čaj,“ šepla Bonnie, akoby prezrádzala obchodné tajomstvo.

Čaj nebol zlý, hoci Matt by si bol dal radšej kolu. No keď si uvedomil, že je to liek, a navyše ho všetky dievčatá prísne pozorovali, polovicu pohára mal v sebe, kým sa zjavila domáca pani.

Mala na sebe záhradnícky klobúk – či skôr klobúk ozdobený umelými kvetmi, v ktorom zvyčajne pracovala v záhrade. Na podnose niesla nástroje, ktoré vyzerali,

že ich práve vyvarila a so záhradkárením nemali nič spoločné.

„Áno, presne tak,“ povedala pani Flowersová Bonnie, ktorá stála pred Mattom. „Bývala som kedysi ošetrovatelkou presne ako tvoja sestra. Vtedy nebolo zvykom, aby žena vyštudovala medicínu. No ja som navyše od detstva čarodejnica. Občas je s tým talentom človek osamotený, však?“

„Neboli by ste osamotená, keby ste bývali bližšie k mestu,“ usmiala sa Meredith.

„Iste, lenže to by mi ľudia stále zízali cez plot, deti by mi ako skúšku odvahy chodili klopať na dvere alebo by mi hádzali kamene do okien. Dospelí by na mňa gánili v každom obchode. A ako by som si udržala neporušenú záhradku?“

Bol to najdlhší slovný prejav, aký od nej zatiaľ počuli. Tak ich prekvapil, že Elena sa ozvala až po chvíli: „Nezdá sa mi, že by bola neporušená. Chodia sem jelene a zajace a iné zvieratá.“

„Nuž, veď väčšina záhrady je určená pre zvieratá.“ Pani Flowersová sa blažene usmiala a tvár jej prežiarilo vnútorné svetlo. „Majú ju rady. No nežerú bylinky, ktoré pestujem na odreniny, rezné rany, vytknuté kĺby a podobne. Azda vedia, že som čarodejnica, pretože časť záhradky nechávajú pre mňa a pre občasného hosta.“

„Prečo mi to odrazu všetko hovoríte?“ spýtala sa Ele-

na. „Koľkokrát som vás hľadala alebo vás hľadal Stefan a mysleli sme si, že... no, to je jedno. No nebola som vždy presvedčená o tom, či ste na našej strane.“

„Pravda je taká, že na staré kolená sa zo mňa stala samotárka. No ty si teraz prišla o mládenca, všakže? Ach, ľutujem, že som dnes nevstala skôr. Možno by som s ním bola prehodila slovo. Nechal mi na kuchynskom stole peniaze za izbu na celý rok vopred. Vždy som mala preňho slabosť, je veľmi milý.“

Elene sa zachveli pery a Matt radšej hrdinsky zdvihol poranenú ruku. „Viete mi s týmto trochu pomôcť?“ opýtal sa.

„Ach jaj,“ vzdychla pani Flowersová. „Aké potvorstvo sa na teba vrhlo?“ opýtala sa pri pohľade na škarredé rany.

„Myslíme si, že to bol moloch,“ ticho odvetila Elena. „Viete o nich niečo?“

„To slovo som už, samozrejme, začula, no nič bližšie neviem. Kedy sa ti to stalo?“ spýtala sa Matta. „Tie rany mi pripadajú ako stopy po zuboch, nie po pazúroch.“

„Je to tak,“ vážne prikývol Matt a čo najlepšie molocho opísal. Aj preto, aby mohol myslieť na niečo iné, lebo pani Flowersová už dvíhala z podnosu jagavé nástroje a púšťala sa do jeho opuchnutej a zapálenej ruky.

„Drž ju na tomto uteráku a veľmi ňou nepohybuj,“ poradila mu. „Tu sa ti už vytvorili chrasty, no rany treba

znovu otvoriť, vyčistiť od hnisu a vysušiť. Bude to bolieť. Mladé dámy, pridrżte mu ruku, aby sa nemykal, dobre?“

Elena sa postavila, no vtedy už pri Mattovi stála Bonnie. Takmer odsotila Meredith a vzala Mattovo rameno do svojich rúk.

Čistenie rán bolelo, ale Matt nevydal ani hláska. Dokonca sa mu podarilo na Bonnie chabo usmiať, kým mu z ruky vytekala krv a hnis. Rezanie skalpelom bolo nepríjemné, o to väčšmi sa potešil, keď prestal cítiť tlak pod kożou. Len čo boli rany čisté a zakryté chladivým bylinkovým obkladom, vydýchol si.

Práve sa pokúšal poďakovať starej liečiteľke, keď si všimol, že Bonnie naňho uprene hľadí. Pozerala mu na krk a odrazu sa zachichotala.

„Čo je? Na čom sa smeješ?“

„Tuším ťa niečo uhryzlo!“ povedala. „Nejaký hmyz, teda ak si sa v noci nevenoval aj takým činnostiam, ktoré si nám zatajil.“

Matt sa začervenal a vytiahol si golier vyššie. „O všetkom som vám povedal a toto mi urobil moloch. Mal chápadlo s prísavkami a ovinul mi ho okolo krku. Chcel ma uškrtiť!“

„Aha, už si spomínam,“ zvažnela Bonnie. „Prepáč.“

Pani Flowersová mala bylinkovú masť na stopy po chápadle – a ešte ďalšiu na odraté hánky. Matt sa po ošetrení cítil o toľko lepšie, že venoval Bonnie, ktorá ho

ustarostene pozorovala veľkými hnedými očami, pomerne veselý pohľad.

„Viem, ako to vyzerá,“ vzdychol. „Videl som si to ráno v zrkadle a pripomína to stopu po dievčenských zuboch. Mimochodom, nižšie mám ešte jeden, ten si však ľahšie zamaskujem golierom.“ Odfrkol si a siahol pod látku, aby si naniesol na to miesto masť. Dievčatá sa zasmiali – a napätie, ktoré všetkých gniavilo, trochu povolilo.

Meredith sa vybrala po úzkom schodisku hore do miestnosti, ktorú stále pokladali za Stefanovu izbu. Matt automaticky vykročil za ňou. Neuvedomil si, že Elena a Bonnie zostali dolu, kým nebol v polovici schodiska. Potom ho už Meredith ťahala ďalej.

„Potrebujú sa poradiť,“ povedala mu svojím typickým pokojným tónom.

„O čom? O mne?“ Matt sťažka preglgol. „Ide o to, čo Elena videla v Damonovi, však? O molocha. Uvažujú, či je niečo také teraz aj vo mne.“

Meredith nezvykla chodiť okolo horúcej kaše, tak len prikývla. No položila mu ruku na plece, keď spolu vchádzali do prítmnia podkrovnej izby s vysokým stropom.

Krátko potom sa k nim pridali aj Elena s Bonnie. Matt im hneď vyčítal z očí, že to najhoršie sa stalo skutočnosťou. Elena uvidela jeho smutnú tvár a rýchlo ho šla objasť. Bonnie urobila to isté, len ostýchavejšie.

„Cítiš sa dobre?“ spýtala sa ho Elena. Matt prikývol.

„Jasné, je mi fajn.“ Asi ako po zápase s aligátormi, pomyslel si. Je lepšie objímať mäkké dievčenské telá.

„No, dospeli sme k názoru, že v tebe nie je nič, čo tam nepatrí. Máš čistú a silnú auru, teda teraz, keď ťa už nič nebolí.“

„Chvalabohu,“ vzdychol Matt a myslel to úprimne.

V tej chvíli mu zazvonil mobil. Zamračil sa na číslo na displeji, ale zdvihol.

„Matthew Honeycutt?“ ozvalo sa.

„Áno.“

„Počkajte, prosím.“

Ozval sa iný hlas. „Pán Honeycutt?“

„Iste, ale...“

„Tu je Rich Mossberg z kancelárie šerifa Fell's Church. Dnes ráno ste nám telefonicky hlásili spadnutý strom ležiaci uprostred cesty, čo vedie cez Starý les.“

„Iste, ale...“

„Pán Honeycutt, takéto kanadské žartíky nemáme radi. Naopak, odsudzujeme ich. Oberajú našich ľudí o vzácny čas. Mimochodom, je to dokonca trestný čin a hodnotí sa ako šírenie poplašnej správy. Keby som chcel, pán Honeycutt, mohol by som vás oficiálne obviniť a šli by ste pred súd. Neviem, čo sa vám na tom videlo zábavné.“

„Ja som ne... A ubezpečujem vás, že v nijakom prípade to nebolo zábavné. Pozrite, minulej noci...“ Mattovi

zlyhal hlas. Čo povie? V noci mi najskôr zaľahol cestu strom a potom ma skoro zožral obludný megahmyz? Čo-si v ňom ešte dodalo, že šerifovi ľudia aj tak trávia väčšinu svojho vzácneho času so šiškami a s kávou na námestí. No to, čo si vypočul vzápätí, mu naznačilo, že svoje duchaplnosti si má nechať pre seba.

„Pán Honeycutt, podľa zákonníka štátu Virgínia, zákona číslo 18.2-461 sa falošné alarmovanie polície považuje za priestupok prvej kategórie. Hrozil by vám rok väzenia alebo dvadsaťpäťtisícová pokuta. Je to zábavné, pán Honeycutt?“

„Ale ja...“

„Máte dvadsaťpäťtisíc dolárov, pán Honeycutt?“

„Nie, ja...“ Matt čakal, že ho znovu prerušia, ale nestalo sa. Uvedomil si, že sa dostáva na neprebádané územie. Ako tú vetu dokončí? Čo povie? Moloch odniesol strom – alebo sa ten strom možno odplazil sám. Absurdné. Napokon zo seba ledva vytisol: „Prepáčte, naozaj mi je ľúto, že ten strom nenašli. Možno ho... možno ho niekto odtiahol.“

„Aha, niekto ho odtiahol,“ vzdychol šerif. „Skôr sa odtiahol sám, tak ako sa nám z križovatiek strácajú dopravné značky. Stopky. Hovorí vám to niečo, pán Honeycutt?“

„Nie!“ Matt sa začervenal. „Ja by som nikdy nijakú dopravnú značku neukradol!“ To sa už okolo neho hrčili dievčatá, akoby mu vyjadrovali podporu. Bonnie rozčúle-

ne gestikulovala a z jej bojovného výrazu bolo zrejmé, že keby sa jej šerif dostal do rúk, škaredo by si to odskákal.

„Nuž, pán Honeycutt,“ vyhlásil šerif Mossberg, „najskôr sme telefonovali k vám domov, pretože odtiaľ ste volali vy nám. A vaša matka nám povedala, že vás celú noc nevidela.“

Matt ignoroval hlas, ktorý sa v ňom ozval: A to je zločin? Radšej vysvetľoval: „To práve preto, lebo som uviazol...“

„Pri strome, čo sa pohybuje sám od seba, však, pán Honeycutt? Uhm. Nuž my sme včera v noci dostali aj iné hlásenie a tiež sa týkalo vášho domu. Člen miestnej občianskej hliadky ohlásil podozrivé auto pred vašim domom. Podľa vašej matky ste s tým svojím nedávno havarovali. Je tak, pán Honeycutt?“

Matt už pochopil, kam šerif mieri, a nepáčilo sa mu to. „Áno,“ zamrmlal a v duchu horúčkovo pátral po dôveryhodnom vysvetlení. „Vyhýbal som sa líške, čo mi vbehla do cesty. A potom...“

„Lenže včera v noci pred vašim domom stál novučičký jaguar. Nie pod lampou, ale ďalej, aby bol nenápadnejší. Nové auto, čo ešte nemá ani poznávacie značky. Patrí azda vám, pán Honeycutt?“

„Pán Honeycutt je môj otec!“ zúfalo zvolal Matt. „Ja som Matt. A auto patrí mojej kamarátke...“

„A akože sa tá vaša kamarátka volá?“

Matt vyvalil oči na Elenu. Naznačovala rukou, aby vyčkal, aj ona hľadala výhovorku. Keby povedal Elena Gilbertová, mohol by sa rovno zbaliť. Polícia vie len toľko, že Elena Gilbertová je mŕtva. Elena teraz ukazovala na veci v izbe a niečo mu naznačovala perami.

Matt zatvoril oči a povedal to: „Myslím kamarátovi. Stefanovi Salvatoremu. On to auto daroval svojej priateľke?“ Vedel, že to vyznelo ako otázka, sotva však mohol veriť tomu, čo mu Elena našepkávala.

Šerif na druhom konci pravdepodobne len prevracal oči. „To sa ma pýtate, Matt? Takže ste sa viezli v novučičkom aute kamarátovej priateľky. A akože sa volá ona?“

Dievčatá sa zrejme nezhodli a Matt nevedel, čo povedať. Lenže Bonnie potom rozhodila ruky a Meredith ukazovala na seba.

„Meredith Sulezová,“ šepol Matt. Vedel, že hovorí váhavo, a tak presvedčivejšie zopakoval: „Meredith Sulezová.“

Elena čosi šepkala Meredith do ucha.

„A kde bolo to auto kúpené, pán Honeycutt?“

„Aha... sekundu. Ja...“ Vložil slúchadlo Meredith do nastavenej dlane.

„Tu je Meredith Sulezová,“ prehovorila Meredith ako-by nič, nonšalantným a nevzrušeným tónom dokonalej dámy.

„Slečna Sulezová, počuli ste, o čom hovoríme?“

„Áno, seržant. Počula som.“

„Skutočne ste svoje auto požičali pánu Honeycuttovi?“

„Skutočne.“

„A kde je teda pán...“ Ozval sa šuchot papierov. „Stefan Salvatore, pôvodný majiteľ auta?“

Jej sa aspoň nepýta, kde auto kúpili, pomyslel si Matt. Zrejme to vie.

„Môj priateľ odcestoval,“ prehodila Meredith stále rovnako nevzrušene. „Neviem, kedy sa vráti. A keď sa vráti, mám mu povedať, aby sa s vami spojil?“

„Bolo by to múdre,“ odsekol šerif Mossberg. „Dnes sa máloktoré auto vypláca v hotovosti, najmä nie novučičský jaguar. A rád by som sa dozvedel aj číslo vášho vodičského preukazu. Mimochodom, ešte radšej by som sa rozprával s pánom Salvatorem, keď sa vráti.“

„Možno to bude veľmi skoro,“ odvetila Meredith, trochu pomaly, no presne podľa Eleniných pokynov. Potom spamäti povedala číslo svojho vodičáka.

„Ďakujem,“ povedal šerif. „To je zatiaľ všet...“

„Smiem vám ešte niečo povedať? Matt Honeycutt by v nijakom prípade nekradol dopravné značky. Je to veľmi opatrný vodič a na strednej škole bol predsedom triedy. Môžete sa opýtať hociktorého učiteľa zo Strednej školy Roberta E. Leeho. Alebo aj riaditeľky, ak nie je na dovolenke. Všetci vám povedia to isté.“

Šerifa to zrejme nepresvedčilo. „Odkážte mu, že ho budem pozorne sledovať. Možno by sa mal zastaviť v kancelárii šerifa. Najlepšie už dnes alebo zajtra,“ doložil. Potom na linke zavládlo ticho.

„Stefanova priateľka!“ zvolal Matt. „Ty, Meredith? A čo ak v autosalóne povedia, že to dievča je plavovláska? Ako to potom vyriešite?“

„My nijako,“ prosto odvetila Elena spoza Meredith. „Vyrieši to Damon. Len ho musíme nájsť. Šerifa Mossberga určite obšťastní niekoľkými trikmi na ovládanie mysle. Teda, ak mu za to niečo ponúkne. A pre mňa sa ne-trápte,“ doložila. „Neboj sa, Matt, všetko dobre dopadne.“

„Tomu naozaj veríš?“

„Isteže.“ Elena ho objala a pobožkala na líce.

„Lenže dnes alebo zajtra mám ísť za šerifom.“

„Nepôjdeš tam sám!“ vyhlásila bojovne Bonnie. „A keď s tebou pôjde Damon, šerif Mossberg si ťa obľúbi ako vlastného syna!“

„Dobre,“ riekla Meredith, „tak čo dnes urobíme?“

„Problém je v tom,“ nahlas uvažovala Elena, „že naraz máme priveľa problémov. Odteraz nikto, naozaj nikto z nás nepôjde von sám. Je jasné, že v Starom lese sídlia molochy a že sa na nás chystajú. Chcú nás zabiť. Prínajmenšom.“

Mattovi sa uľavilo aspoň preto, že mu niekto konečne uveril. Rozhovor so šerifom ním poriadne otriasol.

„Musíme si rozdeliť úlohy,“ vyhlásila Meredith. „Aké problémy budeme riešiť?“

Elena ich odpočítala na prstoch. „Jeden problém je Caroline. Myslím, že niekto by sa za ňou mal vybrať, teda aspoň zistiť, či má v sebe jednu z tých potvor. A druhý problém je Tami. A ktovie, kto ešte? Ak to, čo posadlo Caroline, je nákazlivé, mohla to odovzdať aj inému dievčaťu. Alebo chalanovi.“

„Okej,“ prikývla Meredith. „A čo ďalej?“

„Niekto musí kontaktovať Damona. Zistíme od neho, čo vie o Stefanovom odchode, a pokúsime sa ho presvedčiť, aby šiel s nami za šerifom Mossbergom.“

„Myslím, že ty by si sa mala zamerať na tú poslednú úlohu, pretože si jediná, s kým sa teraz Damon bude baviť,“ povedala Meredith. „A Bonnie si vezmi so sebou, aby sa mohla postarať o...“

„Nie, ja už volať nebudem. Prosím,“ modlikala Bonnie. „Prepáč, Elena, nemôžem. Musím si aspoň deň oddýchnuť. Okrem toho, ak sa Damon chce s tebou rozprávať, stačí, ak vyjdeš von. Nie do lesa, len k lesu. Zavolaj ho. On vie, čo sa deje. Bude vedieť, že si tam.“

„Tak dobre, s Elenou pôjdem ja,“ ozval sa Matt. „Veď ten šerif je najmä môj problém. Okrem toho by som rád videl miesto, kam padol ten strom...“

Hneď ho zastavili, akoby sa chystal do jamy levovej.

„Povedal som, že by som ho rád videl,“ bránil sa Matt. „Netvrším, že tam pôjdem. Viem, že je to nebezpečné miesto.“

„Dobre,“ prikývla Elena. „Bonnie a Meredith teda navštívia Caroline a ty a ja pôjdeme za Damonom. Radšej by som pátrala po Stefanovi, lenže na to nemáme dosť informácií.“

„Fajn. No ešte predtým sa zastavte u Jima Bryce. Matt sa tam môže zastaviť kedykoľvek, on Jima pozná. Skontrolujte, ako sa má Tami,“ navrhla Meredith.

„Takže máme plány A, B aj C,“ odvetila Elena a všetci sa odrazu zasmiali.

Bol jasný deň a na oblohe žiarilo horúce slnko.

Aj vďaka jeho lúčom sa všetci odrazu cítili silní. Problém so šerifom vyzeral menej nepríjemný.

Nik z nich ani netušil, že sa vrhajú do pažeráka hrôzy, akú ešte nezakúsili.

Bonnie cúvla, kým Meredith zaklopala na dvere u Forbesovcov.

Keď sa ani po dlhšej chvíli nik neozval, Meredith zaklopala znovu.

Tentoraz Bonnie začula šepot a hlas pani Forbesovej. Potom v diaľke Carolinin smiech.

Napokon, keď sa už Meredith chystala zazvoniť – čo vo Fell's Church predstavovalo vrchol susedskej nezdvo-

rilosti –, dvere sa otvorili. Bonnie medzi ne chytro strčila nohu, aby im ich nezabuchli pred nosom.

„Dobrý deň, pani Forbesová. My sme len...“ Meredith sa zakoktala. „No, radi by sme sa spýtali, či sa už Caroline cíti lepšie,“ dokončila zarazene. Pani Forbesová totiž vyzerala, akoby videla ducha a celú noc pred ním utekala.

„Nie, necíti sa lepšie. Je stále... chorá.“ Hlas jej znel ako z veľkej diaľky a oči pozerali kamsi za Bonnino plece. Bonnie pocítila, ako jej na rukách a na šiji vstávajú jemné chlípky dupkom.

„V poriadku, pani Forbesová,“ prikývla Meredith. Aj jej hlas znel duto a vzdialene.

Odrazu sa niekto spýtal: „A vy sa cítite ako?“ Bonnie si uvedomila, že to povedala ona sama.

„Caroline... sa necíti dobre. Nikoho neprijíma,“ šepla žena.

Bonnie zamrazilo. Najradšej by sa bola obrátila a utekala od tohto domu a jeho zlovestnej aury. No v tej chvíli sa pani Forbesová zložila. Meredith ju ledva stihla zachytiť.

„Zamdlela,“ vzdychla Meredith napäto.

Bonnie chcela odseknúť: „Tak ju polož na koberec a utekajme!“ Žiaľ, nemohli to urobiť.

„Musíme ju odniesť dnu,“ povedala Meredith duto. „Bonnie, chceš tam ísť?“

„Nie. No máme vari inú možnosť?“

Pani Forbesová, hoci bola nízka, dosť vážila. Bonnie ju chytila a neochotne kráčala za Meredith do domu.

„Položíme ju na jej posteľ,“ povedala Meredith roztrašeným hlasom. Ten dom ich nesmierne znepokojoval – akoby sa na nich valili čudné tlakové vlny.

A potom to Bonnie uvidela. Bol to len záblesk, keď vchádzali do obývačky. Mihlo sa to v chodbe a mohla to byť aj hra svetla a tieňov, no vyzeralo to ako človek. Človek, čo sa pohybuje po štyroch ako jašter. No nie po zemi. Po strope.